

СЕРИОЗНОСТТА НА НЕВЕРИЕТО

Дейвид Уилкерсън
6 Февруари 2006

Малцина посветени християни биха казали за себе си, че страдат от неверие. Смущава ме нещо, което каза Исус: „Но когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8). Въпросът включва липса на вяра не само на земята, но и сред Божия народ.

Защо Исус би казал това? Вярата е една от темите, за които най-много се говори в църквата. Благочестиви проповедници наблягат на нея, а има и потоп от книги по темата. Извършват се велики дела, предприемат се проекти, все в името на вярата. Та, какво ни казва Исус като пита: „Когато тръбата zazvuchi за последен път, ще намеря ли въобще някаква вяра?“

Намираме разковничето в трезвото предупреждение от Евреи 3:12: „Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог.“ Този стих казва, че трябва да разпознаем неверие в себе си винаги когато „отстъпим от живия Бог“. Но какво означава да отстъпиш от Бог?

Това се случва когато се съмняваме в Божията вяроност. Ако позволим дори на малко семе на неверие да порасте в сърцето ни, ще започнем да се самосъжбяляваме. Този пасаж ни предупреждава: „Внимавайте и не позволявайте на никое неверие да поникне у вас. Понякога Господ може да изглежда далеч. Но не позволявайте на сърцето си да отстъпи от истината за Неговата вяроност.“

Един пастор от друг град наскоро дойде при мен след една от църковните ми служби. Докато говореше, главата му беше наведена обезкуражено. Той каза, че всеки месец се среща от различни деноминации в града си.

“Но, брат Дейвид – каза той – събранията ни станаха депресиращи. Членовете ни намаляват понеже все по-голяма част от тях напускат служението. Вече не чуваме и дума от Бог. А мнозина се чувстват безнадеждно в служението си. Изгубили са радостта си. На жените им вече вече им е дошло до гуша и ги карат да напуснат служението. Това ме депресира, защото обичам тези хора. Жадувам за момента, в който отново ще чуваме слово от Бог.“

Виждам, че нещо подобно се случва в много библейски колежи и семинарии. Някои от тези институции всъщност са станали развъдници на неверие. Учениците отиват там убедени в непогрешимостта на Библията, в Божите способности да извършва чудеса, в буквален рай и ад. Но ако изразят вярванията си по време на час, професора може да им се присмее. Той нарича вярванията им „старомодни“ и им се присмива за това, че са необразовани и несигурни. Много искрени млади хора завършват училище без каквато и да е вяра, понеже са били обрани от всяко доверие, което са имали в Бог.

Но Библията ни казва ясно: „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнаграждава тези, които Го търсят.“ (Евреи 11:6)

Нека ви покажа колко сериозно приема Бог греха на неверието ни:

1. Неверието е греха, който разгневява Бог

В Изход 17 глава Израел пристигна в пустинята Син. Наблизо нямаше питейна вода и народа ядосано сгълчи Моисей: „Дайте ни вода да прием!“ (Изход 17:2). Те се държаха с Божия помазаник като че ли той беше личния чудотворец на Бог. Но нито един от тях не се обърна към Господ с молитва. Никой не каза: „Вижте, Бог е правил много чудеса с вода за нас. Той раздели Червено море, за да ни спаси от фараона. Подслади и горчивите води на Мерива. Със сигурност ще набави питейна вода за нас и тук.“

Знаете останалата част от историята. Бог каза на Моисей да застане пред една скала и да я удари. Когато направи така, от там потекоха реки – повече от достатъчно вода, за да напои жаждата на хората. Но Бог даде име на този епизод на неверие. Той нарече мястото Маса, което означава провокация, както и раздражен – някой, на когото му е писнало. Бог казваше на Израел: „Абсолютно Ме ядосахте с неверието си.“

Моля да разберете, че Бог не беше само малко подразнен тук – Той беше вбесен. Но Той не беше провокиран само от оплакванията на народа. Беше много по-лошо от това: те Го бяха обвинили в това, че ги е изоставил в изпитанието. Бяха казали на Моисей: „Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми?... Дали ГОСПОД е между нас, или не?“ (17:3, 7).

Заклчението им беше: „Ако Бог е с нас, къде е Той сега? Не виждаме никакъв знак за присъствието или силата Му. Господ жив ли е или мъртъв? Как можем да вярваме в Бог, който позволява да се случват толкова много ужасни неща?“

Може да си помислите: „Горкия Израел. Всичко, което искаха беше вода за разплакалите се деца. Всеки би пресъхнал без вода. Кой не би се оплакал?“ Но проблемът тук не беше липсата на вода. Нито пък, че Бог не искаше да благослови народа Си. Той току що беше дал на Израел всичката вода, от която се нуждаеха, от скалата.

Не, Бог беше разгневен поради много сериозна причина. Намираме причината след това в Библията, когато Моисей припомня епизода при Маса. Той каза: „Тогава вие не се покорихте на заповедта на ГОСПОДА, своя Бог, и не Му повярвахте, и не послушахте гласа Му. От деня, от който ви познавам, вие сте били непокорни на ГОСПОДА.“ (Второзаконие 9:23-24). Моисей казваше на Израел: „Непокорните сте на Бог откакто ви познавам. Никога не се покорихте, нито повярвахте на Божието Слово.“

Та, какъв беше истинският проблем? Според Моисей той беше, че Израел никога всъщност не повярва. Никога не се посветиха на това да вярват на Господ. Всъщност, онези израилтяни си пазеха идолите през цялото време. Те си държаха малки богове скрити в шатрите, към които да се върнат, в случай че Бог ги предадеше. Господ каза: „На Мен ли принасяхте заклани животни... в пустинята?.. Напротив, носехте скинията на Молох и звездата на бога Рефан, изображенията, които си направихте, за да им се кланяте.“ (Деяния 7:42-43)

Сега можете ли да си представите вече Божия гняв към тези хора? Те Го обвиняваха за това, че нямаха вода и питаха: „Защо Господ не отговаря на молитвите ни?“ А през цялото време се обръщаха към чужди богове, които да им помогнат. Божият гняв тук не беше някакво изпитание за вярата на Израел, а беше мощен призив за покаяние. Той не беше оттеглил благоволенieto си от тях ни най-малко.

Един млад пастор наскоро ми писа за преживяване като това на Израел. Той каза: „Когато отидох при Бог аз не се отказах от светската си музика. Не ме интересуваше колко зли може да са музикантите. Това си беше моята музика и никой проповедник не можеше да ме убеди да я оставя.

Дори я пусках на групите младежи, които водех. Искях да достигна тълпите с деца като им предлагам музиката, която искаха. Слушахме хард рок, пънк, рап. Но тогава младежката група започна да умира духовно. Спряха да слушат Божието Слово и поучението, а в нея проби всеки вид безчестие. Беше абсолютно мъртвило.

Молих се много пъти Бог да ги съживи някак си, но нищо не ставаше. Един ден Святия Дух ми отговори без заобикалки: „Ти донесе чуждия си идол в дома Ми. Всичко това е поради твоята безбожна музика, която знаеш, че мразя. А сега си развратил цялото си стадо с нея. Премахни идола от сърцето си и го отнеми от младежите. Тогава ще се движа сред вас.“

Незабавно се отървах от музиката. И вместо това донесох хваление. Направих посланията си прости и директни, направо от Библията. И скоро Святия Дух отново се движеше. Сега младежите ми се развиват духовно.“

Точно това искаше да направи Бог в Израел. Той казваше на народа: „Аз не крия добрите си неща от вас. Когато Ме помолихте да утоля жаждата ви, Аз незабавно изкарах вода от скалата. Сега просто се опитвам да ви привлека вниманието. Искам да ви говоря относно скритите неща в живота ви.“

Вярваш ли, че Бог вижда нещата, които криеш?

Вярваш ли, че Господ благославя християни, които се опитват да Му служат докато се предават на похот? Това е истинския грях на неверието – да пазиш нещо тайно и да не го занесеш в Божията светлина, за да се освободиш от него.

Едно е да си вързан за порочен навик и да го мразиш. Такъв човек мрази тайния си грях и се бори сериозно с него. Той вика към Бог за освобождение и търси благочестивия съвет на други хора. Такъв слуга може да е сигурен, че Господ ще бъде търпелив по време на битката му.

Помислете за това – израилтяните все още носеха идолите си в Маса. Това означава, че те бяха прилепили за тях, когато преминаваха през разделените вълни на Червено море. Държаха се за тях дори и когато армията на фараона ги връхлиташе. И ги криха дори и след като Бог подслади горчивите води на Мерива. Сега, в Маса, Бог отново ги освободи без да ги съди, като напълни коремите им с хладна вода. Всъщност, Бог беше благославял Израел през цялото време, независимо от идолопоклонството им.

Но народа започна да крие греха си. Те хвалеха Господ и се радваха на закрилата Му под облака през деня и огнения стълб вечерта. Защо направиха така? „Понеже присъдата срещу зло дело не се изпълнява бързо, затова сърцето на човешките синове е напълно предадено в тях да вършат зло.“ (Еклизист 8:11)

Неверието на Израел нямаше нищо общо с Божията сила да ги освободи. Те бяха виждали как Той извършва чудеса за тях много пъти. Не, тези хора просто не приемаха Божите заповеди на сериозно. Те се чувстваха удобно в греха си, понеже Господ не ги беше наказал бързо. Те не се страхуваха от обстоятелствата, в крайна сметка никое от децата им не беше умряло, а все още имаха манна и храна от небето.

Накратко, израилтяните бяха изгубили страха си от Бог. Те тайно си мислеха: „Трябваше да сме унищожени от святия огън досега заради това, че не вярваме в Божия гняв. Но Той никога не ни е наказвал за греха ни.“ Те приеха за даденост твърдението на Еремия: „Заради милостите на ГОСПОДА ние не се довършихме, защото милосърдията Му не свършват.“ (Плачът на Еремия 3:22)

2. Неверието пречи на всяко освобождение от силата и властта на Сатана

Аз съм убеден, че всеки предаден грях е причинен от неверие. А в този момент множества християни губят войната с греха си. Всъщност, мнозина вече са се отказали от битката. Те са убедени, че някакъв по-силен демоничен дух е изградил крепост в тях и не може да бъде прогонен. Така че живеят в окаяност, вързани от стар грях. Павел описва вика на сърцето им: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?“ (Римляни 7:24)

Но той отговаря на собствения си въпрос в следващия стих: „Благодаря на Бога чрез Иисус Христос, нашия Господ!“ (7:25). С други думи: „Иисус Христос ме освобождава от силата и властта на греха.“ Как става това? Дали е просто теологическа истина, която трябва да приемем? Или пък трябва да има има практическа проява в живота ни? Как наистина ни освобождава Христос?

Отговорът е толкова прост, че често не го разбираме. Той е твърде прост за индусите, които го подменят с дела. Те по-скоро ще пълзят с километри, за да се опитат да усмирят Бог поради греховете си. Евреите също отхвърлят истината, като предпочитат да спазват повече от 630 правила и наредби, надявайки се да излязат на чисто. Мюсюлманите по-скоро биха се проснали на земята и вършили добри дела, опитвайки се да усмирят Аллах заради слабостите си. Дори и много християни по-скоро биха си наложили някое правило, чрез което могат да разчитат на себе си за своето спасение. Те дават обещания на Бог и се опитват да потиснат всичките си плътски желания със собствената си сила.

Но ето го простото, неусложнено Евангелие: когато е налице истинско покаяние, има и моментална прошка. Има и моментално изчистване, както и непрестанен достъп до Божия трон. Ако вярваме в тези истини, ние сме свободни.

Грехът ни кара да искаме да се скрием от Божието присъствие

Ето го най-важния момент от неверието сред християните: когато съгрешим, предадем Бог, ние имаме склонността да се крием от лицето Му. Мислим си, че Той е твърде ядосан, за да иска да общува с нас. Как въобще би могъл Той да бъде в близост до нас когато сме съгрешили толкова страшно?

Така че спираме да се молим. В срама си ние си мислим: „Не мога да ида при Бог в това състояние.“ И започваме да се опитваме да изработим връщането си в благодатта Му. Убедени сме, че просто се нуждаем от време, за да се изчистим. Ако можем да останем чисти за няколко седмици, да избягваме грешния навик, си мислим, че ще докажем, че сме достойни за да се доближим отново до трона Му.

Това е зло неверие и е престъпление в Божиите очи. Когато изповядаме греха си, включително и старите си навици, Бог не ни задава въпроси. Той не изисква доказателство, че сме се покаяли: „Наистина ли съжаляваш? Не виждам никакви сълзи. Обещавах ли никога повече да не извършиш този грях? Върви си сега, пости 2 дни в седмицата и се моли по 1 час всеки ден. Ако издържиш еди колко си време без да паднеш, ще общуваме отново.“

Да не бъде. Когато Исус ни помири с Отец на Кръста, това стана завинаги. Това означава, че ако аз съгреша, не трябва да бъда помиряван с Бог отново, не съм отрязан от Господ, не ставам непомирнен изведнъж. Не, завесата на раздялата беше раздрана завинаги на Кръста и аз завинаги имам достъп до Божия трон чрез кръвта на Христос. Вратата никога не е затворена за мен: „ в Когото ние имаме дръзновение и достъп с увереност чрез вярата в Него.“ (Ефесяни 3:12).

Библията ясно заявява, че ако някой от нас съгреша, ние имаме адвокат при Отец в лицето на Исус Христос. Ние може да стоим вън от тронната зала, чувствайки се прогнили и нечисти. Но ако стоим там, отказвайки да влезем – не сме смирили, а действаме с неверие. „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.“ (Евреи 4:16)

Какво е „своевременно“ за нас? Това е винаги, когато сме предали благословения си Господ. Моментът, в който съгрешим, ние веднага се нуждаем от благодат и милост. А Бог ни кани да отидем смело пред трона Му, с доверие да приемем всичко, от което се нуждаем. Ние не трябва да ходим при Него само, когато се чувстваме добре или святи, а трябва да ходим там всеки път, когато имаме нужда.

Още повече, че не трябва да чакаме да се изчистят душите ни. „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.“ (1 Йоан 1:9). Йоан казва, че не трябва да се опитваме да се очистим сами, с часове, дни или седмици. Това се случва моментално, веднага след като отидем при Господ.

И така, имаш ли вяра, за да повярваш в моменталното Божие опрощение? Можеш ли да приемеш моментално, необезпокоявано общение с Отец? Библията ни кара да направим точно това. Виждате ли, същата вяра, която ни спасява и ни опрощава е също и вярата, която ни пази. Петър казва, че ние „Божията сила сте пазени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последното време“ (1 Петрово 1:5). Каква невероятна истина.

Но неверието ни пречи да влезем в пазителната Божия сила. И с времето, когато сме подлагани на постоянни яростни атаки, може да започнем да се отчайваме. Възлюбени, това просто не трябва да бъде така. Бог ни е дал чудесни новозаветни обещания. Но те са неизползваеми без да вярваме и да ги усвоим. Нашият Господ се е заклел да постави закона Си в сърцата ни, да ни бъде Бог, да ни пази да не паднем да ни даде страх от Него, да ни даде сила да Му се покоряваме, да ни накара да ходим в пътищата Му. Но ние трябва напълно да вярваме в това.

3. Лука първа глава включва един от най-ясните примери за сериозността на неверието

Спомнете си историята за благочестивия Захария, бащата на Йоан Кръстител. Захария беше посветен свещеник, който пострада поради един единствен момент на неверие. Историята му ни показва точно колко сериозно Бог приема този вид грях.

Библията казва, че Захария беше „праведен пред Бога, като ходеше непорочно във всичките Господни заповеди и наредби.“ (Лука 1:6). Това беше благочестив човек, който беше поел отговорностите на уважаваната си професия. Той служеше пред олтара с тамян, който изобразяваше молитви и молби, чисто хваление. Накратко, Захария беше верен и покорен, слуга, който копнееше за идването на Месията.

Един ден, докато Захария служеше, Бог изпрати ангел Гавраил да му каже, че жена му ще има син. Гавраил каза, че раждането на сина му ще донесе радост на мнозина в Израел и даде на Захария подробни инструкции как да отгледа момчето. Но докато ангела говореше, Захария трепереше от страх. Изведнъж, умът на този посветен човек се изпълни със съмнения и той се предаде на ужасно неверие. Той попита ангела: „Как да знам, че ми казваш истината? В края на краищата жена ми и аз сме стари.“ (виж 1:18).

Бог не се отнесе мило към съмненията на Захария и каза това на свещеника: „И ето, ти ще онемееш и няма да можеш да говориш до деня, когато всичко това се сбъдне, защото не повярва на думите ми“ (1:20).

Какво ни казва този епизод? Казва ни, че неверието запушва ушите ни за Бог, дори и Той да ни говори ясно. То ни пречи да приемем ново откровение. И ни държи далеч от близко общение с Господ. Изведнъж, понеже вече не чуваме Бог, няма за какво да проповядваме или да свидетелстваме. Няма значение колко верни и прилежни сме. Както и Захария, така и ние парализираме ушите и езика си.

Накрая, ние сме конфронтирани от този стих в Евреи: „И така, виждаме, че те не можах да влязат поради неверието си.“ (Евреи 3:19). Само един грях попречи на Израел да влязат в Обещаната земя: неверието.

Ханаан изобразява място на почивка, мир, плодородие, сигурност, пълнота, задоволство, всичко, за което копнее истинския вярващ. То е и място, на което Господ говори ясно на народа Си и ги напътства: „Това е пътя, ходи по него.“ Но Израел не влезе в Обещаната земя поради един грях.

Този грях не беше прелюбодейство (а Библията нарича онези израилтяни прелюбодейно поколение). Не беше това, че се развеждаха поголовно. (Исус и Моисей дадоха развода на онова поколение, защото те бяха много коравосърдечни.) Не беше яростта, ревността, мързела или клеветенето. Не беше дори и тайното им идолопоклонство. Всички тези грехове бяха в резултат на неверието им.

Не, неверието беше това, което попречи на Божия народ да влезе в Ханаан. Следователно, Евреи днес ни призовава: „нека се постареем да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство.“ (Евреи 4:11)

Познавам много християни, които са решили да ходят с Господ сериозно. Решават да изучават Библията повече и постят и се молят с обновено желание. Решават в сърцата си да се придържат към Бог във всяка житейска ситуация. Когато наблюдавам живота им, си мисля: „Посвещението им със сигурност ще донесе радост. Не може да не отразят Божия мир и почивка.“

Но много често ставаше обратното. Мнозина никога не влязоха в обещаната Божия почивка. Те останаха несигурни, неспокойни, съмняваха се в Божието водителство, притесняваха се за бъдещето си. Защо? Бяха склонни към неверие. Цялото им посвещение и дейност бяха неефикасни поради това.

Вярващият слуга се придържа към новозаветното Божие обещание: „И ще вложа Духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в наредбите Ми и да пазите правилата Ми, и да ги вършите.“ (Езекил 36:27). Той се придържа и към словото: „И Аз ще го доближа и той ще се приближи до Мен... ще ги доведе до водни потоци през прав път, в който няма да се спънат“ (Еремия 30:21, 31:9)

Накрая, в Евреи заявява: „Някои влизат в нея“ (Евреи 4:6). Авторът казва: „Някой трябва да влезе в невероятното обещание.“ Питам те – защо не точно ти? Защо не аз? Ако неверието ни не ни позволява да влезем, трябва днес да се молим: „Господи, помогни на неверието ми. Дай ми изобилна вяра.“

Нашият Бог ни е обещал нещо невероятно. И Той желае да Го хванем за тези обещания. Така че нека се хванем за чудесното Му слово. Дано всеки от нас влезе в обещаната Му почивка. Тогава живота ни ще бъде ярко свидетелство за това поколение.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Seriousness of Unbelief](#) / [Сериозността на неверието](#)